

Horváth Norbert Az elátkozott erdő

Az SFmag hétköznapi frissülő nonprofit, online magazin, amely ismertetőket, interjúkat, novellákat és híreket egyaránt közöl. Horváth Norbert *Az elátkozott erdő* című novellája szabadon terjeszthető a szerző, a mű címe és a publikáló honlap URL címének feltüntetésével, kereskedelmi célra azonban nem felhasználható.

<http://sfmag.hu/>

© Horváth Norbert

Elfeledett hősök keresik önmagukat és útjukat a modern mítoszokban. Az elátkozott erdőben több klasszikus amerikai pop-kultúra mitológiája keveredik össze, miközben forog a felvétel...

Horváth Norbert

Az elátkozott erdő

Az út olyan volt, akár egy régi forradás. Hosszú sebhely, amely néhol már elkopott, néhol új hegek rejtették el. A sivatag lakói szerint megfeszített álomfoszlányok lengtek körbe. Kerouac, Ginsberg és Steinbeck óta több nemzedék próbált rajta keresztül eljutni „valahová”, bár senki sem tudta, hová – no de az utazás fontosabb, mint a célja, tartja a mondás. Olyan volt, mint a sárga köves út, s menetirány szerint a Smaragdvárosba, Los Angelesbe tartott. Az út egy másik generáció életérzése volt – eltűnt, hivatalosan törölték, és lassan mintha kiszivárgott volna a valóságból, át az emlékek táplálta, málladozó képzeletvilágba.

Hickory Shamrocknál talált rá, az I-40-es kereszteződésének ötszintes, lóhereformára kötött masnija alatt. A hatvanhatos út itt a lehajtósávok és felüljárók tövében gázos és megsárgult aszfaltfoltokká szakadozott. Austin felől kanyarodott rá, aztán – talán nosztalgiából – Kansas felé indult. Oklahomában a Lincoln Motelben szállt meg, és másnapra, időtlen tájakon áthajtva Kansasben találta magát. Nem csoda, hogy alig találták az utat, jól elrejtették az állam délkeleti csücskében, ahol mindössze tizenhárom mérföldön át időzött az út. Kicsit csalódott volt, bár nem tudta, miért. *Neki* itt kezdődött az út, de ostobaság lett volna azt remélnie, hogy várni fog rá valaki, éppen itt. Megfordult, és elindult a helyes irányba.

Új-Mexikóban csalóka az út. Tucumcari városa után – óriásplakáton reklámozza magát, akár egy műsor: *Tucumcari Tonight!* – elcsábul Vegas felé. Valaha a kaszinóvárost is érintette, senki sem tudja miért: vagy a pénz, vagy a gonosz Nyugati Boszorka tehette. Ő azonban az eredeti úton maradt, az éjszakát pedig a Blue Swallow Inn kék neonfecskéje mögött, egy fülledt szobában töltötte. Errefelé mindent a homok uralt, a színeket is – a Ford szedán, amivel érkezett, krémszínű volt; marhabőr cowboy-kalapja piszkosfehér, öltönye khekis, táskája mustárszín.

– A szobája kulcsa, Mr. Ewing – nyújtotta át a recepciósnak a kulcsot. Meg sem rezdült az arca a jogosítványból kiolvasott név láttán, csak elvette a harminc dollárt, beírta az adatokat a megsárgult könyvbe, és illedelmesen matatni kezdett az asztalon, mikor a vendég kulccsal, táskával elindult kifelé.

Hát persze, hogyan is emlékezne rá? Talán még tévét sem nézett akkoriban, mikor J. R. Ewing Texas legnagyobb és legszemetebb olajmágnásaként történelmet

írt. Ez az ország gyorsan felejt, elég pár nap, és emlék vagy, elég pár év, és kifakulsz, mint egy napszitta poszter. Úgy jársz, akár az istenek; vagy mint a hatvanhatos út. Pedig ő jól bírta, a nagy J.R. tizenhárom éven át gázolt át mindenkin, fektetett meg minden második nőt, halmozta a dollárokat. Most is ezt a nevet használta. Ez volt a kedvenc énje.

Te jó ég, milyen hosszú utat tett meg!

Aznap este a bárban nagy volt a nyüzsgés. A zenegépből Nat King Cole szólt. Egy agyonsminkelt szőke csaj kezdte fűzni a pultnál, azt mondta, Gale-nek hívják – ismerősnek tűnt, vagy talán csak egy a sok popsztár-klón közül... Meghívatta magát pár italra. Neki nem adtak, túl fiatal, mondta. Két órával később J.R. szobájában úgy szopott, mint a nagyok. Mikor a kiscsaj elment, J.R. ült a fotelben; a tévében a *Brady Bunch*, az *I Love Lucy* és az *I Dream of Jeannie* ősrégi epizódjai váltogatták egymást – élő kapcsolat az ötvenes évekkel! Ő pedig a semmibe révedt, dudorászott és Dallasra emlékezett.

Másnap reggel már unott arccal üldögélt a motel tetőteraszán egy napernyő árnyékában, háttal az útnak, mellette az asztalon laposüveg, pohár jéggel. A megelevenedett sivatagot bámulta.

Nyerges vontatók, mögöttük platós félpótkocsik, teherautók, némelyik szerkényében ruhák, másokéban zümmögő generátorok, belek gyanánt fekete kábelek mindenfelé, s a negyvenfokos rekkenő hőség ellenére vékony fémállványokon ezerwattos izzók, közöttük harmincötös Panaflexek, mindegyik három masszív lábon. Lakókocsik, napernyők alatt asztalok, hűtőládák, ruhákkal teli állványok sorakoztak a teherautók és lámpák félholdja közti sávban. És mindenütt emberek, a stáb fehér pólóban, bermudában vagy farmerben, a sztárok pedig tarka színű, vad szabású göncökben.

Középen, ahová a kamerák meredtek, s a szereplők lézengtek, a katasztrófafilmek nukleáris lötyeire emlékeztető, szinte maguktól világító zöld vászonfalak előtt fából, kartonból, műanyagból tákolt fák, középen félig kész

várfalak megtámasztva, mögöttük állvány, afféle gyilokjáró, meg néhány toronyszerűség és egy újabb, keskeny, de nagyon magas zöld vászon.

Illúzióba rejtett illúzió, különös egy erdő volt ez, digitális rémálom, ahonnét a reflektorok minden árnyékot száműztek. Valahol odalenn, gondolta J.R., a napernyők és állványok erdejében, a kamerák és monitorok közt ott ül az egész megálmodója, aki éppen elektromos, recsegő hangon harsogta utasításait a népének.

Olykor megszólaltak a hangfalak is, divatos zenével töltötték meg az egész cirkuszt, ekkor minden fehér pólós mozdulatlanul és némán gubbasztott, a tarkák pedig valamiféle terv szerint, olykor ütemre mozogtak. Az egész közepén a feljavított külsejű, ragyogó Gale tádogott és ugrált a többiekkel együtt.

J.R. megint töltött a poharába; a borostyánszín ital árnyalata a legfinomabb bourbonre emlékeztette, és olyan sűrűn csordult a jégkockákra, mintha kiélvezne minden pillanatot. Erős volt, J.R-nak pedig szüksége volt rá, a rengeteg por mintha utat talált volna az ízületeibe, szinte hallotta, ahogy csikorognak.

Ezért vállalta el a szerepet: kevés eső, sok olaj, finomítva pedig kelendőbb, mint a Mississippi füledt vidékén erjesztett kukoricapálinka, ráadásul alig lehet megkülönböztetni őket egymástól. Mindkét állam nemzeti kincsként büszkélkedett portékájával, ugyanazért a pénzért árulták. Aki az egyikből vett, a másikkal koccintott hozzá. J.R-nak mindig volt otthon egy saját üvegje, amiből csak ő ivott – márpedig inni kellett, minden harmadik jelenetben.

Ebédszünetben, mikor a szabad ég alatt már elviselhetlenné vált a forróság, a stáb egy része visszahúzódott a légkondicionált lakókocsik mélyére, a többiek pedig beszállingóztak a motel éttermébe. Ekkor már ő is ott ült, a pult végében, Jim Beammel a kezében, és hallgatott.

Az álmatag hely egyből fölélénkült, a személyzet föl-alá rohangált, a fehér pólós, walkie-talkies, vagy headsetes férfiak és nők kis csoportokban ebédeltek, vagy iszogattak a pultnál. Három napja forgattak az út mentén, még van egy forgatási nap, aztán mehetnek haza.

Megtudta, hogy a rendezőt Ozzie Marvelnek hívják, és mindenki igazi mágusnak tartotta – hogy a tehetsége vagy a kapcsolatai miatt, az nem derült ki. A kis énekescsajról is határozott véleménye volt, s ezt meg is mondta neki. „Hát nem vagy

egy Judy Garland”, jegyezte meg a szóbeszéd szerint Marvel, mikor a Santa Monica-i stúdióban fölkeverték az új maxiját. „Az meg ki a picca?”, kérdezett vissza állítólag a lány, de Marvel csak vigyorgott.

Mikor útra keltek a forgatáshoz, már mindenki ezen szórakozott, meg azon, ahogy a producer, valami Hunk vagy Hank kidumálta a lemezkiadóból a pénzt erre a klipre. Azok olyan készségesen adták, mintha ez lett volna leghőbb vágyuk. A fickó azonban nem volt itt, utálta Marvelt, és utálta a sivatagot, őt is gyűlölte mindenki. Feltűnően öltözködött; mindenhol szalmakalapban mutatkozott – különösen hülyén nézett ki öltönnyel és zakóval, ráadásul nem jött ki senkivel.

Délután J.R. ismét a tetőterazon ült, sokkal magabiztosabban és elégedettebben, mint hosszú útja során bármikor. El-elrévedő tekintettel, szája sarkában örökös félmosollyal terpeszkedett egy színtelen napernyő alatt, látta is meg nem is, ami a motel mögött zajlott. A dübörgő, elektronikusan erősített beszédhang, a rendszertelenül fölcsendülő, sokszor ismételt zene- és dalrészletek, a műerdő mind csak tompán jutottak el a tudatába, képzeletben *máskor* járt.

Egész délután zajlott a forgatás, néha Gale nélkül. Forróság volt, kényelmetlen, fészkelődős meleg, a táncosok sokszor rontottak, a rendező mégis higgadt maradt, csak a hangja szólt fenyegetően az átkozott erősítőtől – néha baseballsapkájának simlije alól föl-fölnézett a teraszra, bár a fény olyan erős, az ellenző által vetett árnyék pedig oly sötét volt, hogy J.R. sosem láthatta a fickó tekintetét. Észrevették egymást, s ez elég volt.

A dal egy gimis lányról szólt, aki a fiújával autókázni indul a sivatagba. Ott aztán egy elátkozott erdőre lelnek, de a szerelmük föléleszti az erdőt a sivatag közepén. Siralmas, gondolta J.R. Gale-en látszott, hogy nem érdekli az egész, utálja a forgatást. A rendező is közönyös volt, sőt flegma, akinek ezt a klipet leforgatni nem kötelesség volt, nem is munka, de még hivatás sem, hanem egy olyan buli, ahová meghívták, mert jó fej, de senkire sem volt kíváncsi. A stáb végezte a dolgát, nekik aztán mindegy volt, hogy Marvellel, Fincherrel vagy Bay-jel forgattak klipet, vagy a világítást szerelték egy szerelmi dráma forgatásán egy héttel ezelőtt. A jövő héten pedig talán az új Lynch filmen dolgoznak majd.

Egyetlen nyomorult lélek akadt odalent, nyakában fénymérővel, kopott farmerben és szürke pólóban, aki olyan bánatos, szenvedő arccal bolyongott az

állványok erdejében, akár egy kísértet. Ő volt az operatőr, ritkás szakállú, inkább borostás, karikás szemű fickó hátracsapott baseballsapkában. Belenézett a kamerákba, igazgatta a lámpákat és a kameramanokat, aztán visszacsoszogott a rendező melletti székbe, és a következő „Felvétel!” és „Ennyi!” kiáltás között teljes apátiában meredt a kontrollmonitorokra.

Amikor az árnyékok már hosszúra nyúltak, és a reflektorokon kívül minden vörösben, vagy annak fekete árnyékában pompázott, befejezték a munkát. Mindenki szétszéledt. A kiscsaj egy táncossal bevonult a lakókocsijába. A kosztümöket begyűjtötték és éjszakára elzárták. A reflektorok néhány kivétellel kialudtak, megjelentek a biztonsági őrök. A rendező a székében maradt, piknikasztal mellett egyeztette a forgatókönyvet az asszisztensével és a búsképű operatőrrel.

J.R. fölkel a székéből, magához vette az üvegét, még összenézett egyszer a rendezővel, és lesétált a tetőről. Megkerülte a motelt, és elérte a forgatási területet. Néhányan vetettek rá egy futó pillantást, de különösebben nem törődtek vele. Akadálytalanul jutott el a rendezőig. Az asztalon felállított halogénlámpa fénykörének szélén várakozott udvariasan, míg azok hárman befejezték a beszélgetést, és az asszisztens távozott.

Előrelépett. Marvel fölnézett és biccentett felé, miközben az operatőr is lassan feltápáskodott, és cigarettára gyújtva eloldalgott.

Mikor J.R. az asztalhoz ért, Marvel még pár szót firkantott egy papír aljára, aztán széles mozdulattal leejtette az asztalra. J.R. szótlánul állt, nem is köszönt, csak megvárta, míg a rendező fölnéz rá, hunyorog, és félrebillentett fejjel méregeti. Mintha ismerné valahonnan.

– Ah – mondta. – Megvan. Hát te vagy az. Ül le, kérlek! – intett az asztal túloldalán álló kempingszékre.

J.R. leült, letette maga elé az üveget, és hallgatott, míg Marvel rágyújtott egy Lucky Strike-ra és az asztalon keresztül felé csúsztatta a paklit.

– Örülök, hogy megtaláltál, vén cimbora. Mi szél hozott erre? Újabb kérdés?

Fejrázás. – Nem. Csak egy kérdés.

– Különös. Mintha tudnom kellene a választ mindenre.

J.R. lehajtotta a fejét. Kényelmesen elhelyezkedett, meghúzta az üveget, aztán jóízűen felsóhajtott.

– Ügyes álca – kezdte.

Marvel elvigyorodott.

– Ugyan, ki emlékszik már rám? Minden család videókollekciójában ott vagyunk, te meg én, és még csak a nevünket sem kell megváltoztatni, mégsem jönnek rá, kik vagyunk. Tudod, hogy becéznek? Óz, a nagy varázsló! – Ezen nevetett, és kifújta a füstöt. – Azt hiszik, viccesek, és még mosolyognak is hozzám, milyen okosak. Én is csak vigyorgok, és rájuk hagyom. Az orruk előtt létezem, ráadásul maradtam, aki voltam: tudós és csaló. Senkit nem érdekel.

J.R. bólogatott. Az izzó fehér fénnel megvilágított erdő mögött királykék volt az ég, a sivatag pedig vörös a horizonton.

– Mikor megtaláltam az utat – kezdte –, Tucumcari előtt kezdett kifogyni a benzinem. Észrevettem egy benzinkutat nem messze az úttól. Igazi békebeli darab volt, gömbölyű kutak, málladozó vörös festékekkel, fogaskerekes számláló, az a fajta, ami minden gallon után csönget egyet. Egek, talán egy ZZ Top klipben láttam utoljára ilyen helyet! Egy öreg indián jött ki elé. Mikor azt mondtam neki, töltsen tele, csak hümmögött és bólintott. Egy szót sem beszélt angolul. Odabent az unokája vitte a boltot, csak ő tudott angolul, és nála kellett fizetnem. Kifele elköszöntem az öregtől, akkor is csak hümmögött.

Elhallgatott. Marvel kíváncsian nézett rá.

– És?

– Ennyi. Varázslatos élmény volt. Semmi köze hozzánk. Talán csak annyi, hogy őt sem érdekli.

Marvel fölnevetett.

– Ez tetszett. Végre egy igazi történet! Köszönöm, cimbora! Az én történetem, amint látod, nem ilyen érdekes. A zöld vásznak helyére még több erdőt keverünk, meg állatokat. Az ott – mutatott a várszerű képződményre –, az ott pedig maga lesz a város. Ez marhára tetszett nekik, mármint a kiadónak. Csak egy embernek esett le, hogy honnan „loptam” az ötletet. Hány éve is volt? Talán ötven, hatvan... nagy idő, az amerikai álom pedig túl gyorsan siet előre, tíz évnél régebbre már csak segítséggel tud emlékezni. De mondok neked valamit: a város pontosan olyan lesz, mint az eredeti! Persze senki sem ismeri föl, honnét is ismernék, de minden torony a helyén lesz, majd meglátod!

Marvel hátradólt, és elégedett sóhajjal eregette a füstöt a cigijéből. Ahogy egyre nyúlt a szünet, J.R. érezte, hogy eljött az ő ideje, az udvariassági társalgás után végre fölteheti a kérdését.

Nagyon régről kellett kezdenie.

– Amikor elkapott az a rohadt eső, és harminc évig álltam a fák között mozdulatlanul, megfogadtam, hogy soha többet nem fordulhat elő velem ilyesmi. Már csak egy szívre volt szükségem, hogy végre életem legyen, és ne csak ostoba díszlet legyek egy álomban. Akkor te megadtad, amit kértem, de nem tudtam, hogy mihez kezdek vele, a fenébe is!

Utána évtizedekig nem találtam a helyemet, a Hickory név pedig olyan hülyén hangzott. Csalódott voltam és dühös. Fogalmam sem volt, hogyan kell szeretni, például. Aztán rájöttem, hogy Kansas az nem nekem való hely, és különben is utálom a tornádókat. Ekkor mentem le Texasba.

Úgy döntöttem, biztosra megyek: itt volt olaj dögivel, én pedig meg akartam tanulni, hogyan használjam azt az átkozott szívet, amit kaptam. Nem akartam elszúrni. Mindent előre kiszámítottam. Bekerültem ebbe a családba, az olaj közelébe, amiből mindig rengeteg volt kéznél, nem kellett tartanom a rozsdától!

Aztán jöttek a nők: nem hittem a szerencsémnek! Először ott volt az a szépségkirálynő, akit feleségül vettem. Azt hittem így kell. A többi majd csak jön magától. Az öcsém szerelmes volt, a rohadék, az a nő is viszontszerette. Rossz volt látni, rettenetesen gyűlöltem. Új terveket kezdtem gyártani, hogy ne érjen meglepetés.

Mikor Sue Ellennel nem ment a dolog, sorra jöttek a nők, mindig más, titkárnők, riválisok, üzletfelek, bártündérek, mindegy. Az volt a módszerem, hogy minél többet döntsek meg, hátha a nagy számok törvénye alapján az egyiknél megtalálom azt a valamit. Nem tudtam mit kezdeni a szívvel, egy darabig azt hittem, a szex az, amit kerestem – ez a szerelem, hiszen minden nőt megszerezhettem magamnak. Mindent ki kellett próbálnom. Volt, aki zokogva távozott, megtörten és csalódottan – mind szerelmes volt belém, de egyik sem tudta megmutatni, vagy megmagyarázni nekem, hogyan kell csinálni. Egy idő múlva már megvetettem őket, és csak szájalmat éreztem irántuk.

Voltak olyanok is, akiknek elég volt a dugás, azok biztos a pénzre és hatalomra hajtottak – hiszen én is ezt tettem, mert tudtam, hogy az vonzza a legtöbb nőt. Rám untak, vagy találtak maguknak mást, akinek szintén elég nagy volt a farka és vastag

a pénztárcája. Ezért vagy azért, de senki sem tartott ki mellettem. Végül Sue Ellen is először az alkoholba menekült, aztán más férfiakhoz.

Tizenhárom év! Eddig próbálkoztam mindennel, ami csak eszembe jutott. Nem törődtem semmi mással, aki megpróbált megállítani, kegyetlenül eltiportam. Aztán megtörtem. Feladtam. Elkezdtem inni, nem csak olajat, akkor már tényleg whiskeyt, és végre rájöttem, hogy még mindig nem törtem ki az álmovilágból. Már nem engem álmodtak, más volt a hely és az idő, de akkor, az *én* álmomban megjelent az a vörös zakós fickó: olyan átható tekintete volt, mintha minden gondolatomat ki tudná találni, de nem érdekelné. Ő buzdított, én pedig hallgattam rá. Főbe lőttem magam. Szabad voltam.

A balszerencse mégis tovább üldözött, magam sem tudom, hogyan, de visszarángattak, megint ugyanott találtam magam, tönkrement májjal, megőszülve, ugyanabban a francos kalapban. A valóság mezsgyéje azonban elvékonyult, és végre megszabadultam attól az élettől.

Akkor kezdtelek el keresni. Az álmon innen sokkal nehezebb volt megtalálnom az utat, de követni sem volt könnyű. Ahol erősebbek az álmok, nem voltam biztos benne, hol létezik még az út és hol van helyette más. Kísértetmotelekben szálltam meg, és néha kihalt benzinkutak szellemeitől próbáltam üzemanyagot kérni. Jártam már Chicagóban, ahol kezdődik az út, és elmentem Los Angelesig, ahol végződik. Évek óta kereslek, de a Városban nem találtalak – túl nagy lett, és már az illúzió sem azt mutatja, amit annak idején, hát még az éber világ. Már azt sem tudom, honnét jöttem.

Hosszú utat tettem meg és azt akarom tudni, mihez kezdjek így, ezzel a szívvel, amit adtál?

Marvel hallgatott. Már éjszaka borult a tájra, egy-két reflektor még ontotta fehér fényét a díszletekre és az autókra meg az állványokra. Éjszakai rovarok neszezték, néha éles csattanással sültek meg az ezerwattos lámpák forró burkolatán. Fölállt, és elindult a lámpák fénye felé, arra az üres térre, amely a díszletek és a kamerák között tátongott. Újabb cigire gyújtott.

J.R. Ewing lassan elvette az üveget, és követte a férfit.

– Sajnálom, cimbora – szólalt meg végül Marvel. – Nem tehetek semmit. Rossz valóság. Másik szerep. Így megy ez.

– De hát neked sikerült! – nyögte J.R. elkecseregetten. – Itt vagy, létezel és megtaláltad a helyedet! Hogyan?

Egészen megereszkedett a válla, koszlott zakója is slamposabban lógott rajta. Marvel széttárta a kezét.

– Én nem kerestem semmit. Ozzie Marvel, vagy Óz, olyan mindegy! Te kerestél valamit. Engem találtál. Szívet adtam neked, mert azt kértél. J.R. Ewingként pedig életet is kaptál. Ráadásul nem akármilyet. De nem élhetek helyetted. Nincs használati utasítás. Nem vagy garanciális.

Eldobta a csikket, a parázs vörös ívet húzott az éjszakában, nyomában, talán a reflektorok játékaként, fölsejlett egy szivárvány. Visszafordult J.R. felé, aki ugyan rezzenéstelen arccal hallgatta Ozzie Marvelt, a videoklip-rendezőt, és mindent értett, de a tekintete sötét volt, és egy könnycsepp gördült végig az arcán. Már csak egy kérdése maradt.

– És most, hogyan tovább?

Marvel együtt érzően J.R. vállára tette a kezét. A mosoly az arcán őszinte volt és szelíd, baráti.

– A mi időnk lejárt, barátom, de mindig emlékezni fognak ránk. Talán meg is értették a leckét. – A díszletek felé mutatott. – Látod az erdőt?

J.R. látta. A reflektorok ugyan félhomályba burkolták, de így volt jó. Eltűnt a zöld vászon, a körvonalak sejtelmesek voltak, nem látszott, hol a vége és mekkora az erdő. Ha akarta, sűrű volt, épp mint akkor, mikor fát vágni ment. Ott volt az otthona. Texas és a Ewing család csak egy kitérő, valami más az éber világ határán.

– Igen. És értem. – Kezet rázott Marvellel. – Köszönöm, barátom.

Megmarkolta Jim Beam feliratú olajos üvegét, és lassú léptekkel, mindent látó tekintettel elindult az erdő felé.

A szerzőről

Horváth Norbert 1974-ben született és tizenöt éve fordít, hiába próbál megszabadulni a szakmától. Emellett gyakran publikált kritikákat és ismertetőket az rpg.hu hasábjain. Robin Hobb és az *Elveszett próféciák* után megpróbálkozott a televíziózással, de végül Orson Scott Card Teremtő Alvin ciklusánál kötött ki. Ezután filmkészítésre szövögetett terveket, de valahogy mindig egy számítógépes játék lokalizációja lett belőle, aminek köszönhetően három évig Madridban élt. Azért vett egy jó fényképezőgépet és hobbiból fotózik. Pár év *FIFA*, *Need for Speed* és *Command & Conquer* után újra hazatért, és ha nem elég óvatos, megint a műfordításoknál fog

kikötni. Ez a novella tíz évvel ezelőtt, egy írókörös feladatra született hirtelen felindulásból, de azóta már kigyógyult belőle. Fejben már többször leforgatta.